

[Øllgaard.]

ligesom vi kan tiltræde den betragtning, at en vis udligning for ikke-forsørgere, navnlig når vedkommende er enke eller enkemand, er berettiget.

Altså, udfra en social betragtning kan vi i det store og hele tiltræde i hvert fald de to foreslåede ændringer og vil gerne forhandle om enkeltheder angående disse i et udvalg. Bestemmelsen om det skattefrie fradrag efter forsørgerstilling findes jo i udskrivningsloven, og det blev forhøjet i den sidste år vedtagne udskrivningslov, så det forudsætter vi der ingen grund er til at røre ved, når næste års udskrivningslov hen på vinteren skal vedtages.

Den fjerde ændring, der er foreslået, betyder, at hele hovedstadsområdet — København og omegnskommunerne — bliver betragtet som værende eet område: område A. Når man læser finansministerens tale, får man et levende indtryk af, at for Gentofte kommunes vedkommende er der et rent ud sagt syndigt virvar med alle disse forskellige fradrag, som der ingen rigtig motivering kan gives for, og man må vel sige, at omegnskommunerne i næsten alle henseender i den grad falder sammen med hovedstaden, at der ingen rimelighed er for længere at opretholde nogen deling af dette store område. Noget andet er så, om den grænse, der her er draget, lige akkurat er den rigtige — det er jeg for mit vedkommende ikke tilstrækkelig sagkyndig til at kunne afgøre —, men det er naturligvis også et spørgsmål, man kan diskutere i udvalget og få belyst der.

Ved alle disse reguleringer vil staten og udligningsfonden få en mindreindtægt på tilsammen ca. 19 mill. kr., som finansministeren ikke stiller krav om nogen kompensation for. Det skal finansministeren ikke høre nogen kritik af fra vor side. Vi betragter det tværtimod som en beskeden begyndelse til den større skattelettelse, som vel kommer, når udskrivningsloven engang kommer til behandling.

Til slut har jeg et beskedent og — synes jeg — berettiget ønske, som jeg vil bede om at få opfyldt, nemlig ønsket om en ændring af statsskattelovens § 7. Den angår ligning af børn under 18 år. Forholdet er i øjeblikket det, at hvis de er ude at tjene og har en indkomst, skal de selvstændigt ansættes i skat, men hvis de er hjemme, skal deres indtægt lægges oven på forældrenes, på familieoverhovedets indkomst. Denne bestemmelse forekommer os at være ganske urimelig. Det er en urimelig måde at ligne på, og det er navnlig blevet urimeligt nu,

da sådanne unge kan tjene en løn på, skal vi sige et par tusind kroner plus ophold, der så lægges ovenpå familieoverhovedets indkomst, som derved med den progression, vi har, bringes op i en helt anden skatteklasse. Dette spørgsmål har været diskuteret i flere år, men jeg har endnu ikke hørt noget fornuftigt argument for at opretholde denne ligningsmåde. Den skaber en urimelighed og ulighed i beskatningen, som vi faktisk ikke kan være bekendt længere, og jeg vil bede om, at det spørgsmål bliver taget med i udvalgets forhandlinger, så at vi kan få det rettet. Vi rejser det her, fordi vi mener, det hører hjemme under ligningen, at det er et ligningsspørgsmål.

Også skattekommissionen har taget standpunkt til dette spørgsmål, og den har i kommissionsbetænkningen givet en ganske overordentlig klar dokumentation af urimeligheden i dette sambeskatningsforhold. Man nævner f. eks. fiskerne. Her kan unge knægte tjene en hyre på op til 8 000—9 000 kr. årlig, og hvis en fisker selv vil oplære sin søn i fiskeri, er det klart, at så må han give ham den samme løn, hvilket fører til en forfærdelig forskydning i faderens skat. Der findes masser af eksempler fra landbruget — og måske også fra andre erhverv — på akkurat det samme. Jeg er vidende om, at De samvirkende danske Landboforeninger har indsendt en klage over forholdet til finansministeren, hvori der også nævnes eksempler — ikke særlig grelle eksempler, men dog eksempler —, der fortæller, hvor urimelig denne beskatningsform er.

Skattekommissionen oplyser, at den vil foreslå, at de, der har haft en årsindtægt på over 400 kr. ved personligt arbejde enten for fremmede eller for forældre, skal selvstændigt ansættes i skat. Det ville jeg anse for en forstandig og fornuftig løsning.

Nu ved jeg ikke, hvad man vil sige til, at vi rejser spørgsmålet her. Man vil måske sige det samme, som man har sagt nogle gange under de sidste års behandling af ligningsloven: at sådanne spørgsmål må man lade vente, indtil skattekommissionen er færdig. Jeg synes nu, det vanskeligt kan siges om dette spørgsmål. Det trækker jo lidt ud med den skattekommission; hvor længe det vil trække ud endnu, ved jeg ikke, men jeg forudser, at det vil trække noget ud, for det er jo et kæmpearbejde at komme igennem alle spørgsmålene. Dette spørgsmål kan imidlertid godt tages ud og behandles isoleret, uden at det i mindste måde griber forstyrrende ind i andre forhold. Jeg vil derfor bede om, at vi får spørgsmålet taget op, og jeg håber, at vi ikke skal have alt